

La correlació de forces

«Trencar amb un Estat que s'hi resisteix amb tota la força dels seus aparells quan un de cada quatre dels teus s'hi oposa és senzillament impossible»

L'independentisme ha de donar una resposta massiva a la sentència de l'1-O. I no pas qualsevol resposta. No servirà de res, però podria servir per a molt. No servirà de res a curt termini. No tornarà a obrir cap finestra d'oportunitat per arribar a la independència -òbviament, tot i que l'independentisme màgic s'entesti a pensar màgicament-, ni servirà per evitar una condemna als presos polítics -encara més òbviament-. Però, amb les finestres tancades, es pot entreobrir una porta. Més a llarg termini, però potser -o potser no, però cal intentar-ho- amb fonaments més sòlids.

Paradoxalment, l'error de diagnòstic de l'independentisme ara fa dos anys el va expressar amb més nitidesa que ningú un adversari. "Algú es creu que un procés d'aquesta naturalesa es pot fer al marge de la correlació de forces de què es disposi?", es va preguntar en veu alta Joan Coscubiela al Parlament el 7 de setembre del 2017. Aleshores va ser estigmatitzat per l'independentisme en ple -hiperventilats i no hiperventilats-, però els fets li van donar la raó.

L'independentisme no té -ara per ara- cap possibilitat d'arribar als seus fins perquè la correlació de forces no l'hi permet. Però no tant -que també- per la força de l'Estat, sinó pel notable percentatge de catalans que s'oposen frontalment a la secessió. Que s'hi oposen tan frontalment que el 21-D, amb el 155 i les arbitràries detencions dels presos polítics que ara seran sentenciats encara calents, no van dubtar a votar els partits que les defensaven. Un 43,47% dels catalans, que es diu aviat.

Aquest percentatge no és inamovible. I l'única forma de començar a moure'l és reivindicar la defensa dels drets civils i democràtics. A partir de l'endemà de la sentència, amb una mobilització massiva -i ultrapacífica, perquè els poders de l'Estat estan desitjant veure mitja dotzena de carreteres tallades per tornar a brandar les acusacions de terrorisme- que posi de manifest el que és evident: que la democràcia espanyola té més que seriosos dèficits quan hi ha pel mig el sobiranisme expressant de forma democràtica les seves legítimes aspiracions.

A curt termini, res no variarà. A la llarga, potser es poden variar els percentatges. I això és cabdal. Perquè trencar amb un Estat que s'hi resisteix amb tota la força dels seus aparells és més que complicat. Però fer-ho quan un de cada quatre dels teus s'hi oposa és senzillament impossible.